

● Emine Savaş

Cümbüş-ü Zemin

Bir derdime tutuldu, sarsıldı ruy-i zemin
Sarsıldı aciz akıl, sarsıldı mülk-i yemin
Kimisi mümin idi, belki çoğu mücrimin
Kimi kıyamda idi belki kimi saimin
Gece idi karanlık, ol kainat naimin
Sanıyordu ki heyhat nefis kendini daimin
Yere göçtü mülk-i cân, vuku buldu der-kemin
Terk mi etti insanı melekût, arş-ı emin
Kimmiş ateşe talip kimmiş ashab-ı yemin
Ey Sahib-ü kâinat, Ey Ahkâm-ül Hâkimin
Yâ Ekramel'ekrem, Yâ Erhamerrâhimin
Ancak Senin taktirin "kün" de hayat buluyor

Ah insan denen şaşkın illâ celp mi gerekir
Yüzü Hakk'a dönmeye mahzun kalp mi gerekir
İnkişâfı hâl için azgın kelp mi gerekir
Akılsız başın dersi, kaybedince alıyor

Ben zayıfım ilâhi hemi de isyankârım
Ne varsa bana dair, sendendir benim kârım
Nedir ki benim derdim hep bulanık efkârım
Bırakılsa tut bir an, hemen şirke dalıyor

Hem korkarım yokluktan varın kıymetin bilmem
Muştı iken her seher, dârın kıymetin bilmem
Sarsa da heran beni Nur'un kıymetin bilmem
Akılsız başım beni illâ derde salıyor

Kaç kez yedin tokatı ah bi-perva kul adem
Bugün ahıtları yak bugün acıdan bir dem
Kaderi bu her cânın üzülecek demâdem
Hây olandan gayrısı mutlak birgün soluyor

Gün yine gelir elbet, dün de doğduğu gibi
Aydınlık karanlığı fecrde boğduğu gibi
Ol Rahmet-i ilâhi arştan yağdığı gibi
Sanada aciz nefsim bir tebessüm kalıyor